

Decembrie 2017

Această fișă tematică nu obligă Curtea și nu este exhaustivă

Răpiri internaționale de copii

„[...] [Î]n domeniul răpirilor internaționale de copii obligațiile impuse de art. 8 [din [Convenția Europeană a Drepturilor Omului](#)¹] statelor contractante trebuie interpretate având în vedere cerințele [Convenției de la Haga \[asupra aspectelor civile ale răpirilor internaționale de copii din 25 octombrie 1980\]](#) ... și cele ale [Convenției cu privire la drepturile copilului din 20 noiembrie 1989](#) [...], precum și cele ale normelor și principiilor relevante din legislația internațională aplicabilă în relațiile dintre părțile contractante...

Această abordare implică o aplicare combinată și armonioasă a instrumentelor internaționale și, în special, în cazul de față, a Convenției [Europene a Drepturilor Omului] și a Convenției de la Haga, avându-se în vedere scopul și impactul ei asupra protejării drepturilor copiilor și ale părinților. Faptul că se iau în considerare astfel prevederile internaționale nu ar trebui să ducă la conflict sau opoziție între diferitele tratate, cu condiția ca Curtea [Europeană a Drepturilor Omului] să își poată îndeplini sarcina integral, și anume „să asigure respectarea angajamentelor care decurg pentru înaltele părți contractante” din Convenția [Europeană] [...], interpretând și aplicând prevederile Convenției într-un mod care face ca garanțiile acestea să fie practice și efective [...]

Întrebarea decisivă este dacă echilibrul corect care trebuie să existe între interesele concurente în joc - cele ale copilului, ale celor doi părinți, și ale ordinii publice - a fost atins, în cadrul marjei de apreciere acordate statelor în astfel de aspecte [...], ținând seama, totuși, de faptul că trebuie avut în vedere, în principal, interesul superior al copilului și că obiectivele de prevenire și înapoiere imediată corespund unei concepții specifice a „interesului superior al copilului” [...]

Interesul superior al copilului nu coincide cu cel al tatălui sau al mamei [...] [și] în contextul unei cereri de înapoiere depusă în temeiul Convenției de la Haga, diferită, prin urmare, de procedurile de încredințare, conceptul de interes superior al copilului trebuie evaluat având în vedere excepțiile prevăzute de Convenția de la Haga, [în special cele] referitoare la trecerea timpului [...] și existența unui „risc grav” [...] Această sarcină revine în primă instanță autorităților naționale ale statului solicitat, care au, între altele, beneficiul contactului direct cu părțile interesate. În îndeplinirea sarcinii care le revine în temeiul art. 8 [din Convenția Europeană], instanțele naționale se bucură de o marjă de apreciere care, totuși, rămâne sub un control european, în cadrul căruia Curtea reexaminează în temeiul Convenției deciziile autorităților respective în exercitarea acestei atribuții...

[O] interpretare armonioasă a Convenției Europene și a Convenției de la Haga [...] poate fi obținută dacă sunt îndeplinite următoarele două condiții. În primul rând, factorii care pot constitui o excepție la înapoierea imediată a copilului în conformitate cu Convenția [de la Haga] [...] trebuie să fie cu adevărat luați în considerare de instanța solicitată. Instanța trebuie apoi să ia o decizie care este suficient de argumentată în

¹. Articolul 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din [Convenția Europeană a Drepturilor Omului](#) prevede că:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

această privință, pentru a permite Curții să verifice că aceste chestiuni au fost examinate în mod eficient. În al doilea rând, factorii respectivi trebuie evaluați având în vedere art. 8 din Convenția [Europeană] [...].

În consecință, [...] art. 8 din Convenție impune autorităților naționale o obligație procedurală în această privință: la evaluarea unei cereri pentru întoarcerea unui copil, instanțele nu trebuie să ia în considerare doar acuzațiile credibile de „risc grav” pentru copil în cazul înapoierii, ci trebuie, de asemenea, să ia o decizie oferind motive specifice în lumina circumstanțelor cauzei. [...]

În plus, întrucât [...] Convenția de la Haga prevede întoarcerea copiilor „în statul reședinței obișnuite”, instanțele trebuie să se asigure că sunt prevăzute garanții adecvate în mod convingător în această țară și că, în cazul unui risc cunoscut, sunt puse în aplicare măsuri de protecție concrete. ” [X împotriva Letoniei (cererea nr. 27853/09), Marea Cameră hotărâre din 26 noiembrie 2013, §§ 93-108]

Cereri introduse de părintele al cărui copil a fost răpit de către celălalt părinte

Ignaccolo-Zenide împotriva României

25 ianuarie 2000

În urma divorțului reclamantei, o instanță franceză a decis, într-o hotărâre care a devenit definitivă, ca cei doi copii din căsătorie să locuiască cu ea. În 1990, în timpul vacanței de vară, copiii au mers la fostul său soț; acesta avea dublă cetățenie, franceză și română, și locuia în Statele Unite. Însă, la sfârșitul vacanței, acesta a refuzat să îi înapoieze pe copiii reclamantei. După ce și-a schimbat adresa de mai multe ori pentru a nu fi găsit de autoritățile americane, cărora le fusese transmis cazul în temeiul Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980 privind răpirile internaționale de copii, fostul soț al reclamantei a reușit să fugă în România în martie 1994. În 14 decembrie 1994, Judecătoria București, prin ordonanță președințială, a dispus înapoierea copiilor reclamantei. Ordonanța nu a putut fi executată, cu toate eforturile reclamantei. După 1990, reclamanta și-a văzut copiii doar o dată, într-o întâlnire organizată de autoritățile române, în 29 ianuarie 1997. Reclamanta a susținut că autoritățile române nu au luat suficiente măsuri pentru a asigura executarea rapidă a deciziilor instanței și pentru a facilita întoarcerea fiicelor ei la ea.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a hotărât că a fost **încălcat art. 8** din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, constatând că autoritățile române nu au făcut eforturi adecvate și eficiente pentru a pune în aplicare dreptul reclamantei de a i se înapoia copiii și i-au încălcat, astfel, dreptul la respectarea vieții de familie. Curtea a observat, în special, că autoritățile nu au luat măsurile necesare pentru a asigura întoarcerea copiilor la reclamantă, măsuri prevăzute la art. 7 din Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980.

A se vedea, de asemenea: [Cavani împotriva Ungariei](#), hotărâre din 28 octombrie 2014.

Iglesias Gil si A.U.I. împotriva Spaniei

29 aprilie 2003

Reclamanta a susținut că autoritățile spaniole nu au luat măsurile corespunzătoare pentru a asigura punerea în aplicare cu promptitudine a hotărârilor judecătorești prin care i-a fost încredințat copilul ei și exercitarea drepturilor părintești - copil care fusese luat în Statele Unite ale Americii cu tatăl său. Reclamanta s-a plâns, în special, că autoritățile nu au acționat cu diligență în soluționarea plângerii ei de răpire.

Curtea a hotărât că a fost **încălcat art. 8** din Convenție, constatând că autoritățile spaniole nu au făcut eforturi adecvate și eficiente pentru a pune în aplicare dreptul primei reclamante de a i se înapoia copilul și dreptul copilului de a se întoarce la mama lui, încălcându-le, astfel, dreptul la respectarea vieții de familie. A observat, în special, că

era sarcina autorităților să implementeze măsurile corespunzătoare prevăzute în dispozițiile relevante ale Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980, pentru a asigura întoarcerea copilului la mamă. Cu toate acestea, nicio măsură nu a fost luată pentru a se asigura punerea în aplicare a deciziilor luate în favoarea reclamantei și a copilului ei.

Maire împotriva Portugaliei

26 iunie 2003

Reclamantul, resortisant francez, s-a plâns cu privire la inactivitatea autorităților portugheze și neglijență în executarea hotărârilor instanțelor franceze prin care îi fusese încredințat un minor a cărui mamă, resortisant portughez, îl răpise și îl luase cu ea în Portugalia.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** din Convenție, constatând că autoritățile portugheze nu au depus eforturi corespunzătoare și efective pentru a pune în aplicare dreptul reclamantului de a i se înapoia copilul. Curtea a reamintit, în special, că în astfel de cazuri caracterul adecvat al unei măsuri se determină după cât de rapid este pusă în aplicare. Procedura de încredințare a copilului necesită tratarea de urgență întrucât trecerea timpului poate avea consecințe iremediabile pentru relațiile între copil și părintele de care s-a separat. În acest caz, Curtea a acceptat faptul că dificultățile în stabilirea locului unde se afla copilul erau cauzate, în principal, de comportamentul mamei, dar a considerat că autoritățile ar fi trebuit să ia măsurile corespunzătoare pentru a sancționa această lipsă de cooperare. Perioada lungă de timp ce s-a scurs până la găsirea copilului a creat o situație factuală nefavorabilă reclamantului, în special având în vedere vârsta fragedă a copilului.

Bianchi împotriva Elveției

22 iunie 2006

Această cauză a avut ca obiect răpirea unui copil de la tatăl italian de către mama elvețiană. Tatăl s-a plâns cu privire la durata procedurii în fața autorităților cantonale din Lucerna și neaplicarea de către autoritățile elvețiene a hotărârilor judecătorești prin care s-a dispus întoarcerea fiului lui în Italia.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** din Convenție. A constatat că autoritățile elvețiene, prin inacțiunea lor, au încălcat obiectul și scopul Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980, și au cauzat întreruperea completă a contactului între tată și fiu pentru aproape doi ani, fapt care, având în vedere vârsta foarte mică a copilului, putea să aibă ca rezultat creșterea înstrăinării dintre ei, ceea ce nu se poate spune că ar fi în interesul copilului. Prin urmare, Curtea nu putea considera că dreptul reclamantului la respectarea vieții de familie a fost protejat în mod eficient astfel cum este prevăzut în Convenție.

A se vedea de asemenea: **Monory împotriva României și Ungariei**, hotărâre din 5 aprilie 2005; **Carlson împotriva Elveției**, hotărâre din 6 noiembrie 2008; **Ferrari împotriva României**, hotărâre din 28 aprilie 2015.

Bajrami împotriva Albaniei

12 decembrie 2006

În 1998, reclamantul și soția lui s-au separat, iar soția s-a mutat împreună cu fiica lor (născută în ianuarie 1997) la părinții ei. Reclamantul nu a reușit să își vadă fiica decât o dată după separare întrucât fosta soție și părinții ei au refuzat să îi permită accesul la ea. În iunie 2003, acesta a introdus o acțiune de divorț. În același timp, a cerut poliției să blocheze pașaportul fiicei lui având în vedere că soția lui plănuia să o ia în Grecia fără consimțământul lui. Cu toate acestea, în ianuarie 2004, soția reclamantului a reușit să își ducă fiica în Grecia. Divorțul a fost pronunțat în februarie 2004 și copilul a fost încredințat reclamantului. Hotărârea respectivă nu a fost pusă în aplicare.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** din Convenție. A observat, în special, că hotărârea de încredințare a copilului a rămas neexecutată timp de aproximativ doi ani, iar pentru acest fapt nu i se poate atribui nicio vină reclamantului care a luat măsuri în mod constant pentru a asigura înapoierea fiicei lui. Reamintind că Convenția Europeană a Drepturilor Omului le cere statelor să ia toate măsurile necesare pentru a asigura reunirea părinților cu copiii lor în conformitate cu o hotărâre definitivă a unei instanțe

naționale, fără să țină seama de faptul că Albania nu a ratificat instrumente internaționale relevante în acel domeniu, Curtea a constatat că sistemul juridic albanez, așa cum era în vigoare, nu prevedea niciun cadru alternativ care să îi acorde reclamantului protecția practică și eficientă cerută de obligația pozitivă a statului stabilită în art. 8 din Convenție.

Shaw împotriva Ungariei

26 iulie 2011

După ce reclamantul, un cetățean irlandez cu domiciliul în Franța, și soția lui maghiară au divorțat în 2005, li s-a acordat încredințarea în comun a fiicei lor în vârstă de 5 ani. În acest caz, Curții i s-a solicitat să examineze dacă, în lumina obligațiilor lor internaționale care rezultă în special din Regulamentul Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești² și din Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980, autoritățile maghiare au făcut eforturi adecvate și eficiente pentru a asigura respectarea dreptului reclamantului de a i se înapoia copilul (care fusese luat în Ungaria de către mamă și înscris acolo la o școală fără consimțământul reclamantului) și dreptului copilului de a se reuni cu tatăl.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** din Convenție. A observat, în special, că au trecut aproape 11 luni între pronunțarea ordonanței prin care se constata dispariția mamei cu fiica și se dispunea întoarcerea copilului în Franța. În acest timp, singurele măsuri luate au fost o cerere fără succes de înapoiere voluntară a copilului și impunerea unei amenzi relativ modeste. Situația a fost și mai mult agravată de faptul că au trecut mai mult de trei ani și jumătate fără ca tatăl să își poată exercita dreptul de vizită. Acest lucru s-a datorat, în esență, faptului că autoritățile maghiare și-au declinat competența în materie, cu toate că exista o hotărâre judecătorească definitivă care fusese certificată în conformitate cu art. 41 din Regulamentul Consiliului din 27 noiembrie 2003.

A se vedea de asemenea: **Adžić împotriva Croației**, hotărâre din 12 martie 2015.

Karrer împotriva României

21 februarie 2012

Această cauză a avut ca obiect o plângere formulată de un tată și de fiica lui (născută în 2006) privind procedura în fața instanțelor din România în temeiul Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980 pentru întoarcerea ei în Austria. În februarie 2008, mama copilului a solicitat în Austria divorțul de primul reclamant. După câteva luni, copilul și mama au plecat din Austria în România în timp ce procedura pentru încredințarea copilului erau încă pendinte. Reclamantul a solicitat ulterior înapoierea fiicei lui în Austria susținând că aceasta a fost luată ilegal. Printr-o hotărâre definitivă din iulie 2009, instanțele române au constatat că întoarcerea fetei în Austria ar expune-o la traume fizice și psihice.

Curtea a hotărât că a fost **încălcat art. 8** din Convenție, constatând, în special, că instanțele române nu au făcut o analiză detaliată pentru a determina interesul superior al copilului și nu au dat primului reclamant ocazia să își susțină cauza în mod expeditiv, în conformitate cu Convenția Europeană a Drepturilor Omului, interpretată în lumina Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980. În continuare, în ceea ce privește caracterul echitabil al procesului de luare a deciziilor, primului reclamant nu i s-a dat niciodată oportunitatea să își susțină cauza în fața instanțelor române nici direct și nici în scris. În cele din urmă, Curtea a observat că procedura în temeiul Convenției de la Haga a durat în total 11 luni în fața a două grade de jurisdicție, deși o astfel de procedură ar fi trebuit să fie încheiată în 6 săptămâni.

² [Regulamentul \(CE\) nr. 2201/2003 al Consiliului](#) din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești („Regulamentul Bruxelles II bis”).

[İlker Ensar Uyanik împotriva Turciei](#)

3 mai 2012

Cauza a avut ca obiect acțiunea introdusă în Turcia de către reclamant pentru a obține înapoierea copilului lui în Statele Unite ale Americii, unde a locuit împreună cu soția lui. Aceasta a rămas în Turcia împreună cu fiica lor după petrecerea vacanței. Reclamantul s-a plâns că acțiunea în fața instanțelor turce a fost inechitabilă, întrucât instanțele nu au respectat prevederile Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980.

Curtea a hotărât că a fost **încălcat art. 8** din Convenție, constatând că instanțele turce nu au făcut o evaluare detaliată a întregii situații familiale a reclamantului, neexaminând, între altele, această situație în lumina principiilor stabilite în Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980, și că procesul de luare a deciziilor în legislația turcă nu îndeplinea cerințele procedurale inerente ale art. 8 al Convenției europene.

[Raw și alții împotriva Franței](#)

7 martie 2013

Această cauză a avut ca obiect neexecutarea unei hotărâri de confirmare a ordonanței de înapoiere în Marea Britanie, la mama lor, a unor copii minori ai căror părinți separați exercitau în comun autoritatea părintească și dreptul de găzduire. Copiii doreau să stea cu tatăl lor în Franța. Reclamantii - mama a declarat că acționează în nume propriu și în numele copiilor ei minori - s-au plâns de faptul că autoritățile franceze nu au asigurat înapoierea celor doi copii în Marea Britanie.

Curtea a hotărât că a fost **încălcat art. 8** din Convenție, constatând că autoritățile franceze nu au luat toate măsurile care li se puteau cere în mod rezonabil pentru a facilita executarea hotărârii Curții de Apel din aprilie 2009, prin care se dispunea înapoierea celor doi copii în Regatul Unit. Curtea a considerat, în special, că, în contextul aplicării Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980 și a Regulamentului Bruxelles II bis³, deși opinia copiilor trebuia luată în considerare, opoziția acestora nu împiedica neapărat înapoierea lor.

[López Guió împotriva Slovaciei](#)

3 iunie 2014

În mai 2009, reclamantul a avut un copil cu o resortisantă slovacă. Aceștia au locuit împreună în Spania până în iulie 2010, când mama a plecat cu copilul din Spania în Slovacia și nu s-a mai întors. După plecarea ei, reclamantul a solicitat unei instanțe din Slovacia, în contradictoriu cu mama, pronunțarea unei ordonanțe de înapoiere a copilului în Spania în temeiul Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980. Reclamantul s-a plâns că a avut loc o ingerință arbitrară în această procedură printr-o hotărâre a Curții Constituționale a Slovaciei și că, prin urmare, a fost privat de contact cu copilul său pentru o perioadă lungă de timp.

Curtea a hotărât că a fost **încălcat art. 8** din Convenție. A observat că reclamantul nu a stat în procesul în fața Curții Constituționale care a dus la casarea unei hotărâri definitive și executorii pronunțată anterior de instanțele ordinare pentru înapoierea copilului lui în Spania. Acesta nu a fost informat de procedura constituțională și nici nu a putut să participe la ea, deși avea un interes legitim în materie. În plus, Curtea a luat în considerare faptul că instanța constituțională a intervenit în cauză într-un moment când toate celelalte căi de atac au fost epuizate și că exista un indiciu că ar putea fi o problemă sistemică, datorită faptului că respectivele căi de atac erau disponibile în procedurile de înapoiere a copiilor în Slovacia.

A se vedea de asemenea: [Hoholm împotriva Slovaciei](#), hotărâre din 13 ianuarie 2015 [în care Curtea a declarat plângerea reclamantului inadmisibilă în temeiul art. 8 din Convenție și a constatat că fusese încălcat art. 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil într-un termen rezonabil) considerat separat și coroborat cu art. 13 (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție]; [Frisancho Perea împotriva Slovaciei](#), hotărâre din 21 iulie 2015 (în care Curtea a constatat o încălcare a art. 8 din Convenție).

³. A se vedea supra, nota de subsol 2.

Blaga împotriva României

1 iulie 2014

Reclamantul și soția sa, ambii având cetățenie română și americană, au avut trei copii, născuți în 1998 și 2000. Au locuit toți în Statele Unite ale Americii până în septembrie 2008, când mama a dus copiii în România și nu s-a mai întors. Reclamantul a susținut, în special, că instanțele române, care în martie 2014 au încredințat copiii mamei, au interpretat greșit prevederile Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980, bazându-se în mod exclusiv pe opinia copiilor pentru a refuza înapoierea acestora în Statele Unite.

Curtea a hotărât că a fost **încălcat art. 8** din Convenție, constatând că reclamantul a suferit o ingerință disproporționată în dreptul lui la respectarea vieții de familie prin faptul că procesul de luare a deciziilor în legislația internă nu a îndeplinit cerințele procedurale inerente ale art. 8.

Hromadka și Hromadkova împotriva Rusiei

11 decembrie 2014

Primul reclamant, un resortisant ceh, s-a căsătorit cu o resortisantă rusă în 2003. Cuplul s-a stabilit în Republica Cehă și în 2005 au avut o fiică, a doua reclamantă. Doi ani mai târziu, soția a inițiat acțiunea de divorț și atât ea, cât și primul reclamant au solicitat încredințarea copilului. În 2008, în timp ce acțiunea era încă pe rol, soția a luat copilul în Rusia fără consimțământul primului reclamant. Acesta s-a plâns că autoritățile ruse nu au luat măsurile corespunzătoare pentru a-l asista în restabilirea contactului cu fiica lui.

Curtea a hotărât că a fost **încălcat art. 8** din Convenție, constatând că nestabilind cadrul legal necesar pentru a asigura un răspuns prompt în cazul răpirilor internaționale de copii la momentul desfășurării evenimentelor în cauză, Rusia nu și-a îndeplinit obligația pozitivă care rezultă din art. 8. Observând, în continuare, că din 2008 fata s-a stabilit în noul ei mediu în Rusia și întoarcerea ei în îngrijirea tatălui ar fi fost contrar interesului ei superior, după cum și primul reclamant a admis, Curtea a considerat că decizia instanțelor ruse de a nu recunoaște și pune în aplicare hotărârea unei instanțe din Republica Cehă din 2011 care îi încredința copilul primului reclamant **nu constituia o încălcare a art. 8**. În cele din urmă, Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** în ceea ce privește celelalte măsuri luate de autoritățile ruse după iunie 2011, constatând că acestea nu au adoptat toate măsurile pe care li se putea cere în mod rezonabil să le adopte pentru a le permite reclamantilor să mențină și să dezvolte o viață de familie unul cu celălalt.

R.S. împotriva Poloniei (nr. 63777/09)

21 iulie 2015

Reclamantul, ai cărui copii erau reținuți în Polonia de mama lor, a susținut că instanțele poloneze nu au aplicat corect Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 când au decis asupra cererii lui de înapoiere a copiilor lui în Elveția. A pretins, în special, că instanțele, întemeindu-și decizia pe hotărârea de încredințare a copiilor emisă în procesul de divorț în Polonia, nu au luat în considerare faptul că el nu și-a dat niciodată acordul ca ei să stea permanent în Polonia și că reședința obișnuită a copiilor la acel moment era în Elveția.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** din Convenție. Având în vedere circumstanțele cauzei privite în ansamblu, aceasta a considerat că Polonia nu a asigurat reclamantului dreptul la respectarea vieții de familie. Curtea a observat, în special, că, în cazuri care țin de reunificarea copiilor cu părinții, caracterul adecvat al unei măsuri se determină și după cât de rapid se implementează, astfel de cazuri necesitând să fie tratate cu urgență întrucât trecerea timpului poate avea consecințe iremediabile pentru relațiile între copii și părintele care nu locuiește cu ei. În cazul reclamantului, Curtea a constatat că timpul care le-a fost necesar instanțelor poloneze pentru a adopta decizia definitivă nu a îndeplinit condiția de urgență a situației. În plus, nu s-a susținut și, cu atât mai puțin, arătat nici în procedurile interne și nici în fața Curții faptul că înapoierea copiilor în Elveția nu ar fi fost în interesul lor superior.

M.A. împotriva Austriei (nr. 4097/13)

15 ianuarie 2015

Partenera reclamantului a luat-o pe fiica lor din Italia, unde locuia familia, în Austria, în februarie 2008. Acesta s-a plâns că instanțele austriece nu au pus în aplicare două hotărâri ale instanțelor italiene care dispuneau înapoierea fiicei lui în Italia.

Curtea a hotărât că a fost **încălcat art. 8** din Convenție, constatând că autoritățile austriece nu au acționat cu rapiditate, mai ales în primul set de proceduri, precum și că cadrul procedural nu a facilitat desfășurarea rapidă și eficientă a procedurilor de înapoiere. În concluzie, reclamantului nu i s-a protejat în mod eficient dreptul la respectarea vieții de familie.

G.S. împotriva Georgiei (nr. 2361/13)

21 iulie 2015

Această cauză a avut ca obiect procedura în Georgia pentru înapoierea în Ucraina a fiului reclamantei născut în 2004. Fostul ei partener a decis ca fiul lor să rămână în Georgia la rude, la sfârșitul vacanței de vară în 2010, în timp ce el locuia în Rusia și își vizita ocazional fiul în Georgia. Reclamanta s-a plâns, în special, de refuzul instanțelor din Georgia de a dispune înapoierea fiului ei în Ucraina și de durata lungă a procedurii de înapoiere.

Curtea a hotărât că a fost **încălcat art. 8** din Convenție, constatând că procesul de luare a deciziilor în fața instanțelor interne în temeiul Convenției de la Haga a constituit o ingerință disproporționată în dreptul reclamantei la respectarea vieții de familie. A considerat, în special, că au existat deficiențe în examinarea de către instanțele georgiene a expertului și a altor probe în procedura de înapoiere în cauză. În special, pentru a identifica ce ar fi în interesul superior al băiatului, instanțele nu au luat în considerare rapoarte ale asistenților sociali și ale unui psiholog, care au concluzionat că băiatul suferea din cauza lipsei de contact cu ambii părinți și a unei situații care cu greu se putea înțelege. Într-adevăr, era discutabil dacă ținerea copilului, care își petrecuse primii șase ani din viață în Ucraina, în Georgia în îngrijirea familiei sale paterne - care nu aveau drepturi de autoritate părintească - și fără niciunul dintre părinți, era, în sine, în interesul lui superior.

Henrioud împotriva Franței

5 noiembrie 2015

Această cauză a avut ca obiect faptul că reclamantul nu a putut obține înapoierea în Elveția a copiilor lui, care fuseseră luați în Franța de către mama lor. Reclamantul a susținut că autoritățile franceze nici nu au arătat diligența necesară în timpul procedurii contestate, nici nu au făcut eforturi suficiente sau adecvate pentru a asigura respectarea dreptului lui de a i se înapoia copiii. Acesta s-a mai plâns de încălcarea dreptului lui de acces la o instanță cu motivul că recursul său a fost respins ca inadmisibil.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** din Convenție. A observat, în special că, în fața curții de apel, reclamantul nu a menționat în nicio etapă recursul său împotriva anulării interdicției pentru mamă de a părăsi teritoriul elvețian. În consecință, Curtea a considerat că reclamantul, intervenient voluntar principal și reprezentat de avocat, nu furnizase curții de apel informațiile solicitate pentru a contesta acceptarea sa tacită a situației. Curtea a hotărât, în continuare, că a fost **încălcat art. 6 § 1** (dreptul la un proces echitabil) din Convenție, constatând că respingerea recursului reclamantului din motive formale care erau imputabile procurorului l-a privat de accesul la o instanță.

K.J. împotriva Poloniei (nr. 30813/14)

1 martie 2016

Această cauză a avut ca obiect plângerea unui resortisant polonez cu privire la procedura în fața instanțelor poloneze pentru înapoierea fiicei lui în Regatul Unit unde acesta locuia și unde copilul se născuse și fusese crescut în primii doi ani din viață. Mama, de asemenea poloneză, a plecat din Regatul Unit cu fiica lor pentru o vacanță în Polonia, în iulie 2012, și nu s-a mai întors. În procesul în temeiul Convenției de la Haga care a urmat, instanțele poloneze au respins cererea tatălui de a i se înapoia fiica.

Curtea a hotărât că a fost **încălcat art. 8** din Convenție, constatând că, fără a ține seama de marja sa de apreciere în materie, statul polonez nu și-a îndeplinit obligațiile pozitive în temeiul art. 8. A constatat, în special, că mama, în loc să demonstreze vreun risc specific la care ar fi expusă fiica ei dacă s-ar întoarce în Regatul Unit, s-a referit doar la destrămarea căsătoriei și la teama ei că nu i s-ar mai permite copilului să părăsească Regatul Unit. Cu toate acestea, instanțele poloneze i-au acceptat motivația ca suficient de convingătoare pentru a concluziona că - cu sau fără mamă - întoarcerea copilului în mediul lui obișnuit în Regatul Unit ar pune copilul într-o situație intolerabilă. Curtea a considerat că această evaluare a instanțelor poloneze era eronată: în primul rând, nu exista niciun obstacol obiectiv care să împiedice întoarcerea mamei în Regatul Unit; în al doilea rând, instanțele au estimat că întoarcerea copilului în Regatul Unit împreună cu mama nu ar avea un impact pozitiv asupra dezvoltării copilului, fără a lua în calcul concluziile dintr-un raport de expertiză psihologică, conform cărora copilul, care se adapta ușor, era sănătos din punct de vedere fizic și psihic, era atașat emoțional de ambii părinți și percepea Polonia și Regatul Unit pe poziții egale. În cele din urmă, Curtea a observat că, deși recunoscută natura urgentă a procedurii în temeiul Convenției de la Haga, a trecut un an de la cererea de înapoiere și hotărârea definitivă, o perioadă pentru care nu a fost dată nicio explicație de către guvernul polonez.

A se vedea, de asemenea: **G.N. împotriva Poloniei (nr. 2171/14)**, hotărâre din 19 iulie 2016.

A se vedea, mai recent:

Vilenchik împotriva Ucrainei (nr. 21267/14)

3 octombrie 2017⁴

Mansour împotriva Slovaciei (nr. 60399/15)

21 noiembrie 2017⁵

Cereri pendinte

Simões Balbino împotriva Portugaliei

Cerere comunicată guvernului portughez la 9 noiembrie 2015

Tóth împotriva Ungariei (nr. 51323/14) și Royer împotriva Ungariei (nr. 9114/16)

Cereri comunicate guvernului maghiar la 18 mai 2016

B.S. împotriva Poloniei (nr. 4993/15)

Cerere comunicată guvernului polonez la 22 august 2016

Adžić împotriva Croatiei (nr. 2) (nr. 19601/16)

Cerere comunicată guvernului croat la 1 septembrie 2016

M. V. împotriva Poloniei (nr. 16202/14)

Cerere comunicată guvernului polonez la 9 februarie 2017

Ushakov împotriva Rusiei (nr. 15122/17)

Cerere comunicată guvernului rus la 16 iunie 2017

Cereri introduse de părintele care a răpit copilul

Eskinazi și Chelouche împotriva Turciei

6 decembrie 2005 (decizie privind admisibilitatea)

Prima reclamantă, care este căsătorită, a vizitat Turcia împreună cu fiica ei (a doua

⁴ Hotărârea va deveni definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 (Hotărâri definitive) din [Convenția Europeană a Drepturilor Omului](#).

⁵ Hotărârea va deveni definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din [Convenție](#).

reclamantă), în vârstă de patru ani la acea dată, inițial pentru o perioadă scurtă, dar apoi a decis să rămână acolo cu fiica ei, în ciuda dezacordului tatălui fetei. Reclamant a depus apoi o cerere de divorț. Acesteia i s-a acordat autoritatea părintească provizorie a fiicei ei, autoritate pe care anterior o exercita în comun cu soțul ei. Soțul, care locuia în Israel, a depus, la rândul lui, o cerere de divorț la instanța rabinică din Tel Aviv, care a dispus ca mama să înapoieze copilul în Israel, în caz contrar acțiunea ei fiind clasificată ca „deplasare ilicită a unui copil” în temeiul Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980. A fost inițiată o procedură pentru a se asigura întoarcerea copilului în Israel. Aceasta a fost soluționată printr-o ordonanță a instanțelor turce de înapoiere a copilului conform prevederilor Convenției de la Haga. Tatăl a solicitat punerea în executare a hotărârii. Măsura provizorie indicată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în temeiul art. 39 (măsuri provizorii⁶) din [Regulamentul Curții](#) a avut ca rezultat suspendarea executării ordonanței. Reclamantele au susținut că trimiterea copilului înapoi în Israel ar constitui o încălcare a dreptului lor la respectarea vieții private și de familie. Conform primei reclamante, ar fi contrar interesului superior al copilului să fie separat de mamă și trimis într-o țară în care nu are niciun punct de referință și a cărei limbă nu o vorbește. A mai susținut că, în cazul în care fiica ei ar fi trimisă în Israel, aceasta ar fi permanent privată de dreptul ei la un proces echitabil în instanțele turce, întrucât deciziile privind divorțul și problemele legate de acesta ar fi preluate apoi de instanța rabinică.

Curtea a declarat **inadmisibilă** cererea ca fiind vădit nefondată. Având în vedere dosarul cauzei în întregime, Curtea a observat că, la data la care autoritățile centrale israeliene au depus cererea pentru înapoierea fetei, aceasta era considerată ca fiind deplasată în mod ilicit conform Convenției de la Haga din 1980. În continuare, autoritățile turce nu aveau motive substanțiale pentru a refuza cererea, nici în temeiul Convenției de la Haga, nici în baza faptului că posibile deficiențe în procedura la care reclamantele ar putea face obiectul în Israel ar putea constitui „o denegare vădită a unui proces echitabil”. Reiterând că art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului trebuie interpretat în lumina Convenției de la Haga, Curtea a hotărât, având în vedere toate probele care i s-au prezentat, că nu se poate considera că autoritățile turce, prin decizia lor de a întoarce copilul în Israel, și-au încălcat obligațiile în temeiul art. 6 (dreptul la un proces echitabil) sau au încălcat dreptul la respectarea vieții de familie garantat prin art. 8 din Convenția Europeană. Curtea a mai decis să ridice măsura provizorie indicată Guvernului turc în temeiul art. 39 din Regulamentul Curții.

Paradis si altii împotriva Germaniei

4 septembrie 2007 (decizie privind admisibilitatea)

Prima reclamantă, resortisant german, și-a părăsit soțul canadian în 1997. O instanță canadiană i-a încredințat cei patru copii, dar a dispus să nu îi scoată din Canada fără acordul soțului. În vara anului 2000, reclamanta nu s-a mai întors cu copiii dintr-o vizită de două săptămâni în Germania, unde a solicitat divorțul și a depus cerere pentru încredințarea copiilor. Instanța canadiană a acordat soțului autoritatea părintească exclusivă, iar o curte de apel germană a dispus ca prima reclamantă să îi înapoieze copiii soțului. În urma refuzurilor ei repetate de a se conforma acestei ordonanțe, o judecătorie germană a dispus plasarea ei în detenție, ca măsură coercitivă pentru a o constrânge să dezvăluie unde se aflau copiii. Ordonanța prevedea eliberarea reclamantei imediat după înapoierea copiilor. Recursul primei reclamante a fost respins, iar Curtea Constituțională Federală a refuzat să îi admită plângerea constituțională. Reclamanta a fost deținută în arest pentru o perioadă de 6 luni în 2003, dar nu a dezvăluit unde se aflau copiii.

Curtea a declarat **inadmisibilă** cererea, considerând plângerea primei reclamante referitoare la ordonanța de plasare în detenție ca fiind vădit nefondată. A observat, în special, că unul dintre scopurile Convenției de la Haga cu privire la aspectele civile ale răpirilor internaționale de copii din 1980 era să se asigure înapoierea rapidă a copiilor în

⁶. Măsuri adoptate în cadrul procedurii în fața Curții, în temeiul art. 39 din [Regulamentul Curții](#), fie la cererea unei părți sau a oricărei persoane interesate, fie din oficiu, în interesul părților ori a bunei desfășurări a procedurii. A se vedea, de asemenea, fișa tematică „[Măsurile provizorii](#)”.

țara în care își aveau reședința obișnuită pentru a preveni astfel ca ei să se obișnuiască cu reținerea lor nelegală. În cazul de față, Curtea a notat că copiii fuseseră deja separați de tatăl lor de aproape 2 ani când curtea de apel a dispus înapoierea lor și de aproape 3 ani când judecătoria a dispus plasarea în detenție a primei reclamante. Prin urmare, era foarte important să nu se mai prelungească reținerea lor nelegală. Cu toate că plasarea în detenție era cea mai drastică măsură coercitivă disponibilă în legislația națională, prima reclamantă era hotărâtă cu înverșunare să nu înapoieze copiii, așa cum se evidenția din faptul că îi trimisese într-un loc ascuns în afara țării. În astfel de circumstanțe, Curtea a observat că ceea ce a constatat judecătoria, și anume că ar fi fost inutil să dispună plata unei sume de bani ca măsură coercitivă, nu putea fi considerat nerezonabil, iar ordonanța pentru plasarea în detenție a reclamantei nu era disproporționată.

Maumousseau si Washington împotriva Franței

15 noiembrie 2007

Reclamantele sunt o resortisantă franceză care locuiește în Franța și fiica ei, cetățean francez și american, care este născută în Statele Unite ale Americii în 2000 și locuiește tot acolo împreună cu tatăl ei. Cauza a avut ca obiect înapoierea în Statele Unite a copilului, în vârstă de patru ani la acea dată, în urma unei ordonanțe a instanțelor franceze pronunțată în decembrie 2004 în baza Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980 și în urma unei hotărâri a unei instanțe din Statele Unite care o încredința pe fată tatălui ei. Fata, a cărei reședință obișnuită era în Statele Unite, a ajuns în Franța în martie 2003 pentru o vacanță cu mama ei, care a decis apoi să nu se mai întoarcă în Statele Unite, ci să rămână cu fiica ei în Franța. În cererea ei, prima reclamantă a susținut, în special, că întoarcerea copilului în Statele Unite fusese contrară interesului fiicei ei și o plasase într-o situație intolerabilă având în vedere vârsta sa foarte mică. A susținut, de asemenea, că intervenția poliției la grădinița copilului, în septembrie 2004, va avea efecte psihice semnificative asupra fiicei ei.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** din Convenție. În ceea ce privește motivele pentru decizia prin care s-a dispus înapoierea copilului în Statele Unite, a considerat că instanțele franceze au luat în considerare „interesul superior” al copilului, înțeles ca reintegrarea imediată în mediul care îi era familiar. Acestea au examinat cu atenție situația familială în ansamblu, au studiat mai mulți factori diferiți, au făcut o evaluare echilibrată și rezonabilă a intereselor fiecăruia și s-au străduit în mod constant să stabilească care era cea mai bună soluție pentru copil. Curtea a mai observat că nu era niciun motiv să considere că procesul de luare a deciziilor care a determinat instanțele franceze să dispună înapoierea copilului în Statele Unite a fost neechitabil sau nu a permis reclamantelor să își revendice drepturile în mod eficient. În continuare, în ceea ce privește condițiile de executare a ordonanței de înapoiere, Curtea a notat că circumstanțele în care a intervenit poliția la grădinița copilului au fost rezultatul refuzului constant al mamei de a da copilul tatălui în mod voluntar, în ciuda unei dispoziții a unei instanțe care era executorie de mai mult de 6 luni. Cu toate că intervenția poliției nu a fost cel mai potrivit mod de a trata situații precum cea din cazul reclamantei și ar putea avea efecte traumatice, Curtea a notat că aceasta s-a desfășurat sub autoritatea și în prezența procurorului, un funcționar public profesionist investit cu un grad înalt de responsabilitate în luarea deciziilor, în subordinea căruia se aflau ofițerii care îl însoțeau. A mai notat că, confruntându-se cu rezistența celor care au ținut partea reclamantelor în dispută, autoritățile nu au persistat în încercarea de a lua copilul.

Neulinger si Shuruk împotriva Elveției

6 iulie 2010 (Marea Cameră)

Prima reclamantă, o resortisantă elvețiană, s-a stabilit în Israel, unde s-a căsătorit, iar cuplul a avut un copil. Când s-a temut că copilul ei (al doilea reclamant) va fi dus de tată într-o comunitate ultra-ortodoxă din afara țării, cunoscută pentru prozelitismul lor intens, instanța specializată pentru familie și minori din Tel Aviv a impus o interdicție de a deplasa copilul din Israel până la împlinirea vârstei majoratului. Copilul a fost încredințat temporar primei reclamante, iar autoritatea părintească urma să fie exercitată de ambii

părinți în comun. Dreptul de vizită al tatălui a fost ulterior restrâns ca urmare a comportamentului său amenințător. Părinții au divorțat, iar prima reclamantă a părăsit în secret Israelul, plecând în Elveția cu fiul ei. Printr-o hotărâre definitivă, Tribunalul Federal Elvețian a dispus ca prima reclamantă să înapoieze copilul în Israel.

Curtea a hotărât că **ar fi încălcat art. 8** din Convenție, în ceea ce îi privește pe cei doi reclamânți, **în cazul în care decizia prin care s-a dispus înapoierea** copilului în Israel **ar fi executată**. Curtea nu a fost convinsă că ar fi în interesul superior al copilului să se întoarcă în Israel. Într-adevăr, acesta era un cetățean elvețian și se instalase foarte bine în Elveția unde locuise fără întrerupere timp de aproximativ 4 ani. Deși era la o vârstă (șapte ani) la care avea încă o capacitate semnificativă de adaptare, faptul de a fi dezrădăcinat din nou ar avea probabil consecințe serioase pentru el și trebuia să fie pus în balanță cu posibilele beneficii pe care le-ar câștiga. În această privință, era de menționat că fuseseră impuse restricții asupra dreptului de vizită al tatălui înainte de răpirea copilului. Mai mult, tatăl se recăsătorise de două ori de atunci și devenise din nou tată, însă nu plătitese pensia alimentară pentru fiica lui. În ceea ce o privește pe mamă, Curtea a considerat că aceasta ar suferi o ingerință disproporționată în dreptul ei la respectarea vieții de familie dacă ar fi forțată să se întoarcă în Israel.

Sneersone si Kampanella împotriva Italiei

12 iulie 2011

Această cauză a avut ca obiect decizia instanțelor italiene prin care s-a dispus întoarcerea la tatăl lui în Italia a unui băiat (al doilea reclamant) care locuia cu mama lui (prima reclamantă) în Letonia. Reclamantii au susținut că decizia în cauză era contrară interesului superior al copilului și o încălcare a legislației internaționale și a celei letone. Aceștia s-au mai plâns că instanțele italiene au judecat cauza în absența mamei.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** din Convenție. A constatat că deciziile instanțelor italiene nu au oferit o argumentare suficientă și nu au constituit un răspuns potrivit pentru trauma psihologică care ar rezulta inevitabil dintr-o tăiere bruscă și ireversibilă a legăturilor strânse dintre mamă și copil. În plus, instanțele nu au luat în considerare nicio altă soluție pentru a asigura contactul între copil și tatăl său.

M.R. si L.R. împotriva Estoniei (nr. 13420/12)

4 iunie 2012 (decizie privind admisibilitatea)

Reclamantele erau o mamă și fiica sa, al cărei tată urmărea înapoierea ei în Italia în temeiul Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980. Reclamantele nu s-au mai întors în Italia după o vizită în Estonia. Acestea s-au plâns față de procedura în fața instanțelor estone și la deciziile acestora care dispuneau înapoierea copilului în Italia.

Curtea a declarat **inadmisibilă** cererea ca fiind vădit nefondată. Aceasta a constatat, în special, că autoritățile estoniene nu și-au depășit marja de apreciere respingând argumentele mamei în sensul că aceasta nu avea posibilitatea să se întoarcă în Italia. Nici nu exista vreun indiciu care să sugereze că decizia lor de a dispune înapoierea copilului fusese arbitrară sau că autoritățile nu și-au îndeplinit obligația de a păstra un echilibru corect între interesele concurente în joc.

A se vedea, de asemenea: **K.H. împotriva Poloniei (nr. 6809/14)**, decizie privind admisibilitatea din 20 octombrie 2015.

B. împotriva Belgiei (nr. 4320/11)

10 iulie 2012

Această cauză a avut ca obiect o decizie prin care se dispunea înapoierea unui copil în Statele Unite ale Americii după ce mama îl dusese în Belgia fără acordul tatălui sau al instanței americane. Reclamantele, mama și fiica, au susținut, în special, că trimiterea fetei înapoi în Statele Unite ar lipsi-o de prezența mamei ei și ar plasa-o într-o situație intolerabilă. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a solicitat guvernului belgian, în temeiul art. 39 (măsuri interimare⁷) din **Regulamentul Curții**, să nu trimită copilul înapoi în Statele Unite atâta timp cât va dura procedura în fața Curții.

⁷. A se vedea supra, nota de subsol 6.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** din Convenție. Aceasta a constatat că instanțele belgiene, dispunând întoarcerea fetei în Statele Unite, nu au căutat suficient să evalueze riscul pe care îl reprezenta o înapoiere la tatăl ei; acestea ar fi trebuit, de asemenea, să ia în considerare trecerea timpului și integrarea copilului în Belgia. Curtea a mai considerat că măsurile provizorii indicate guvernului belgian în conformitate cu art. 39 din Regulamentul Curții trebuie să rămână în vigoare până când hotărârea devine definitivă⁸ sau Curtea pronunță o altă decizie în această privință.

X împotriva Letoniei (nr. 27853/09)

26 noiembrie 2013 (Marea Cameră)

Această cauză a avut ca obiect procedura pentru înapoierea unui copil în Australia, țara sa de origine, de unde a plecat împreună cu mama sa la vârsta de 3 ani și 5 luni, în conformitate cu Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980, și plângerea mamei că decizia instanțelor letone de a dispune respectiva înapoiere i-au încălcat dreptul la respectarea vieții de familie în sensul art. 8 din Convenție.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. A considerat că Convenția Europeană și Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 trebuie aplicate combinat și armonios, iar interesul superior al copilului trebuie să fie considerentul principal. În cauza de față, Curtea a considerat că instanțele letone nu au îndeplinit cerințele procedurale ale art. 8 din Convenția Europeană, refuzând să ia în considerare o afirmație plauzibilă de „risc serios” pentru copil în cazul întoarcerii în Australia.

Rouiller împotriva Elveției

22 iulie 2014

Această cauză a avut ca obiect mutarea a doi copii din Franța în Elveția de către mama lor, care primise drept de reședință după divorț. Reclamanta s-a plâns că întoarcerea copiilor ei în Franța, așa cum au dispus instanțele elvețiene, a constituit o încălcare a art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Aceasta a susținut că a locuit împreună cu copiii ei în Elveția aproape 2 ani, iar instanțele elvețiene nu ar fi trebuit să aplice Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 dispunând înapoierea lor în Franța. A adăugat că opinia copiilor nu a fost luată în considerare suficient.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** din Convenția Europeană. La fel ca instanțele cantonale și federale care s-au pronunțat în recurs, Curtea a constatat că deplasarea copiilor în Elveția de către mama lor a fost o „deplasare ilicită” și că Convenția de la Haga nu oferea unui copil libertatea de a alege unde dorește să locuiască. Prin urmare, motivele oferite de unul dintre copii pentru care dorea să rămână în Elveția nu au fost suficiente pentru a justifica aplicarea uneia dintre excepțiile la înapoierea copilului prevăzute în art. 13 din Convenția de la Haga, ținând seama de faptul că acele excepții trebuiau interpretate cu strictețe.

Gajtani împotriva Elveției

9 septembrie 2014

Reclamanta, cetățean al Republicii Kosovo⁹, a locuit în „Fosta Republică Iugoslavă Macedonia” împreună cu cei doi copii ai ei și cu tatăl lor. În noiembrie 2005, aceasta s-a despărțit de tată și s-a mutat cu copiii la familia ei în Kosovo. Acolo s-a căsătorit cu un resortisant italian și a plecat să locuiască cu el în Elveția. În 2006, tatăl copiilor a făcut demersuri să obțină înapoierea copiilor în „Fosta Republică Iugoslavă Macedonia”. Reclamanta s-a plâns, în special, de deplasarea forțată a copiilor ei în acea țară. S-a plâns, de asemenea, că instanța federală elvețiană a decis că recursul ei fusese tardiv, deși fusese depus în termenul indicat de instanța inferioară.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** din Convenție, constatând că ordonanța de înapoiere a copiilor în „Fosta Republică Iugoslavă Macedonia” nu părea

⁸. Această hotărâre a devenit definitivă la 19 noiembrie 2012 în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 (hotărâri definitive) din [Convenția Europeană a Drepturilor Omului](#).

⁹. Orice referire la Kosovo, teritoriu, instituții sau populație, va fi înțeleasă în deplină concordanță cu Rezoluția 1244(1999) a Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite și fără a aduce atingere statutului Kosovo.

disproporționată. În ceea ce privește, în special, clarificarea aspectului dacă autoritățile competente au ținut cont suficient de opiniile copiilor, Curtea, având în vedere circumstanțele cauzei, a considerat că curtea de apel nu putea fi criticată pentru că a refuzat să țină cont de obiecțiile cu privire la înapoiere exprimate, în special, de fiul reclamantei. Procesul de luare a deciziilor în temeiul legislației interne îndeplinise, prin urmare, cerințele procedurale inerente din art. 8 din Convenție. Curtea a mai hotărât că a fost **încălcat art. 6 § 1** (dreptul la un proces echitabil) din Convenție din cauza lipsei accesului la o instanță.

Phostira Efthymiou si Ribeiro Fernandes împotriva Portugaliei

5 februarie 2015

Această cauză a avut ca obiect procedura pentru înapoierea primei reclamante, fiica celei de-a doua reclamante, în țara în care aceasta își avea domiciliul obișnuit, Cipru, înapoiere cerută de tatăl copilului și dispusă de Curtea Supremă din Portugalia, care a constatat că reținerea copilului în Portugalia era ilicită conform Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980 și că înapoierea fetei în Cipru nu ar expune-o la un risc grav în sensul convenției menționate. Reclamantele au susținut că li s-a încălcat dreptul la respectarea vieții de familie prin decizia instanțelor naționale prin care se dispunea înapoierea copilului în Cipru.

Curtea a hotărât că **ar fi încălcat art. 8** din Convenția Europeană a Drepturilor Omului **dacă decizia prin care se dispunea înapoierea** copilului în Cipru **ar fi executată**. A constatat, în special, că procesul de luare a deciziilor în legislația internă nu îndeplinea cerințele procedurale inerente din art. 8, având în vedere, mai ales, absența oricăror informații despre situația din Cipru și riscul pe care îi poate avea pentru copil separarea de mamă.

Cereri pendinte

Lacombe împotriva Franței (nr. 23941/14)

Cerere comunicată guvernului francez la 4 mai 2016

Y.S. si O.S. împotriva Rusiei (nr. 17665/17)

Cerere comunicată guvernului rus la 19 iunie 2017

Andersena împotriva Letoniei (nr. 79441/17)

Cerere comunicată guvernului leton la 23 noiembrie 2017

Contact media:

Tel.: + 33 (0)3 90 21 42 08